

meddelt ham den 24. februar samme år. Som følge heraf fastslår Domstolen, at appelindstævnte skal genindsætte appellanten i hans stilling i den tidligere lønklasse, på det tidligere løntrin og med det tidligere vederlag med virkning fra den anfægtede afgørelses ikrafttrædelsesdato i overensstemmelse med afgørelsen herom, og Domstolen tilpligter endvidere appelindstævnte at udbetale appellanten hele det ham tilkommende vederlag, herunder de ham tilkommende tillæg, der skyldes fra den 1. december 1993, indtil afgørelse træffes, og med tillæg af 8 % p.a. i rente fra hver enkelt vederlags forfaldsdato. Endelig tilpligter Domstolen appelindstævnte at afholde alle sagens omkostninger i begge instanser.

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale alle sagens omkostninger i de to instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af fællesskabsretten, herunder

- artikel 33 i statuten for Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs Domstol, som i medfør af statuttens artikel 46, der blev indsat ved artikel 7 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, finder anvendelse på De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, idet forpligtelsen til at begrunde domme bl.a. indebærer, at den angivne begrundelse skal være retligt korrekt, dvs. fyldestgørende og relevant, og ikke må hvile på en urigtig retlig eller faktisk opfattelse eller være selvmodsigende.
- almindelige retsprincipper i fællesskabsretten, herunder navnlig proportionalitetsprincippet, kontradiktionsprincippet, objektivitetsprincippet og tillige det generelle retsprincip om, at enhver forvaltningsakt skal støttes på en retligt korrekt begrundelse, dvs. en relevant begrundelse, der ikke må hvile på en urigtig retlig eller faktisk opfattelse, hvilket særligt indebærer, at der skal føres et sikkert bevis for de påberåbtes faktiske forhold.

(¹) Domskonklusionen er offentliggjort i EFT nr. C 54 af 4. 3. 1995, s. 16.

Appel iværksat den 24. marts 1995 af Henri de Compte til prøvelse af dom afsagt den 26. januar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i de forenede sager T-90/91 og T-62/92, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet

(Sag C-90/95 P)

(95/C 159/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. marts 1995 iværksat appel af Henri de Compte ved

advokat Eric Boigelot og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, til prøvelse af dom afsagt den 26. januar 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i de forenede sager T-90/91 og T-62/92, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Appelsagen fremmes til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold.
- 2) Som følge heraf:
 - a) ophæves den appellerede dom bortset fra konklusionen om, at sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse for ikke-økonomisk skade på 200 000 bfr.
 - b) påkender Domstolen selv tvisten, hvorved den, i overensstemmelse med appellants oprindelige påstand træffer følgende bestemmelse:

— i sag T-90/91 annulleres afgørelsen af 18. april 1991, hvorved ansættelsesmyndigheden med tilbagevirkende kraft tilbagekaldte sin afgørelse af 24. januar 1991 om anerkendelse af, at appellants sygdom er af erhvervsmæssig oprindelse, og hvorved den bestemte, at afgørelsen af 24. januar 1991 skulle erstattes af en anden afgørelse, som skulle træffes i overensstemmelse med den dom, der ville blive afsagt i sag T-26/89, Henri de Compte mod Europa-Parlamentet. Endvidere annulleres afgørelsen af 23. september 1991 om afvisning af sagsøgerens klage, som blev registreret den 4. juni 1991, og indstævnte tilpligtes som følge heraf at betale appellanten et beløb på 9 147 091 bfr. tillige med renter 10 % p.a. fra den 24. januar 1991

— i sag T-62/92 annulleres afgørelsen af 20. januar 1992, hvorved ansættelsesmyndigheden fastslog, at appellanten ikke lider af en erhvervs sygdom efter ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber. Endvidere annulleres afgørelsen af 4. juni 1992 om afvisning af appellants klage af 8. april 1992, som blev meddelt appellanten den 10. april 1992, og indstævnte tilpligtes som følge heraf at betale appellanten et beløb på 9 147 091 bfr. tillige med renter 10 % p.a. i hvert fald fra den 24. januar 1991, medmindre der tages udtrykkeligt forbehold vedrørende denne dato

- c) tilpligtes Europa-Parlamentet at betale samtlige sagsomkostninger i de to sager.

Anbringender og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af fællesskabsretten, navnlig

- artikel 33 i EØF-statuten for Domstolen, som finder tilsvarende anvendelse på De Europæiske Fællesskabers

Ret i Første Instans i medfør af samme statuts artikel 46, der blev indsat i statuten ved artikel 7 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, og hvorefter domme skal begrundes, hvilket navnlig indebærer, at de anførte præmisser skal bero på saglige grunde, dvs. grunde, som er tilstrækkelige, relevante, ikke behæftet med en retlig eller faktisk vildfarelse og ikke indbyrdes modstridende

- vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, navnlig artikel 73, og ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, navnlig artikel 3
- generelle retsprincipper i fællesskabsretten, navnlig retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af rettigheder erhvervet i god tro, beskyttelse af den berettigede forventning, omsorgspligten, princippet om, at enhver administrativ afgørelse skal træffes uden unødigt ophold, og skal bero på saglige grunde, dvs. grunde, som er relevante og ikke er behæftet med en retlig og/eller faktisk vildfarelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. marts 1995 af Pretura Circondariale di Bassano del Grappa i sagen 1) Danila Bonifaci m.fl. og 2) Wanda Berto m.fl. mod Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS)

(Sag C-94/95 og C-95/95)

(95/C 159/30)

Ved kendelse afsagt den 21. marts 1995, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. marts 1995, har Pretura Circondariale di Bassano del Grappa i sagen 1) Danila Bonifaci m.fl. og 2) Wanda Berto m.fl. mod Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 80/987/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at medlemsstaterne kan benytte sig af adgangen til at begrænse betalingspligten for garantiinstitutionerne, således at den kun kommer til at omfatte løn for tidsrum, der ligger inden for en bestemt periode — i det foreliggende tilfælde tolv måneder — også i tilfælde, hvor en overskridelse af denne periode ikke kan tilregnes den berørte arbejdstager som en culpøs passivitet, og navnlig også i tilfælde, hvor arbejdstageren har rejst krav om erstatning som følge af undladt eller forsinket gennemførelse af selve direktivet?
- 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, spørges det, om gyldigheden af direktivets artikel 4, stk. 2, skal bedømmes ud fra et ligebehandlingsprincip i modsætning til et forskelsbehandlingsprincip?

- 3) Skal præmis 43 i EØF-Domstolens dom af 19. november 1991 fortolkes således, at de formelle og materielle betingelser i medlemsstaternes nationale lovgivning for at rejse krav om erstatning af tab som følge af undladt gennemførelse af et fællesskabsdirektiv skal svare til eller i alt fald ikke være mindre fordelagtige end de betingelser, som den nationale lovgivningsmagt har fastlagt for erstatningssøgsmål i forbindelse med den for sene gennemførelse af selve direktivet?

⁽¹⁾ EFT nr. L 283 af 20. 10. 1980, s. 23.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. marts 1995 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Paul Daut GmbH & Co. KG mod Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh

(Sag C-105/95)

(95/C 159/31)

Ved kendelse afsagt den 17. marts 1995, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. marts 1995, har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (13. Afdeling) i sagen Paul Daut GmbH & Co. KG mod Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det foreneligt med EF-traktatens artikel 30 og 36, sammenholdt med Rådets direktiv 64/433/EØF ⁽¹⁾ om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød (direktivet om fersk kød), som kodificeret i bilaget til Rådets direktiv 91/497/EØF ⁽²⁾ af 29. juli 1991, som ændret ved Rådets direktiv 92/5/EØF ⁽³⁾ af 10. februar 1992, og sammenholdt med direktiv 77/99/EØF ⁽⁴⁾ om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med kødprodukter inden for Fællesskabet (direktivet om kødprodukter), som affattet ved bilaget til direktiv 92/5/EØF, at rekvisitus — under henvisning til § 17, stk. 1, nr. 2, i Verordnung über die hygienischen Anforderungen und Amtlichen Untersuchungen beim Verkehr mit Fleisch (F1HV, den tyske bekendtgørelse af 30. oktober 1986 om hygiejniske krav om myndighedernes undersøgelser ved handel med kød), BGBl I, side 1678, senest ændret ved EØS-gennemførelsesloven af 27. april 1993, BGBl I, side 512, jf. side 552 — gør indsigelse mod transport af frosset maskinudbenet kød over for en tysk EF-godkendt virksomhed, som er i stand til at foretage en varmebehandling som omhandlet i direktivet om kødprodukter, og som køber frosset maskinudbenet kød af en belgisk EF-godkendt virksomhed efter den belgiske EF-veterinærmyndigheds bestemmelse for at varmebehandle det efter direktivet om kødprodukter og videreforarbejde det, og kræves det i benægtende fald, at der handles i forståelse med den kompetente tyske veterinærmyndighed og mellem hvem?

⁽¹⁾ EFT nr. 121 af 29. 7. 1964, s. 2012/64.

⁽²⁾ EFT nr. L 268 af 24. 9. 1991, s. 69.

⁽³⁾ EFT nr. L 57 af 2. 3. 1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 85.